

inden for socialvæsenet, f. eks. planlægning af foranstaltninger til bekæmpelse af narkotikamisbrug. Endelig vil de nærmere retningslinier for tilladelser til offentlige forlystelser eller tilladelser i henhold til loven om restaurations- og hotelvirksomhed kunne fastlægges i nævnet.

Som noget særligt vil der gennem nævnet kunne skabes bedre mulighed for at sikre etableringen af den fornødne kontakt mellem politiet og de under kommunerne hørende forvaltningsmyndigheder, f. eks. skoler, ungdomshjem m. v.

Til pkt. 16.

Bestemmelsen omfatter klager over polititjenestemænd for handlinger og undladelser, der står i forbindelse med tjenesten. Bestemmelsens centrale område omfatter følgende sagsgrupper:

1. Klager over vold og hårdhændet behandling i forbindelse med anholdelse, under opløb og lign.

2. Klager over myndighedsmisbrug, f. eks. i forbindelse med anholdelse eller ransagning.

3. Klager over anden ukorrekt fremgangsmåde under udførelsen af tjenesten.

4. Klager over uhøflig tiltale og anden ukorrekt personlig optræden.

Bestemmelsen omfatter ikke klager over personale, der ikke har politimyndighed, f. eks. kontorpersonalet. Derimod er politiets jurister omfattet af ordningen. Uden for bestemmelsen falder klager over materielle afgørelser, eksempelvis afvisning af en anmeldelse for strafbart forhold. Sådanne klager må indgives til højere myndighed efter de derom gældende regler, jfr. f. eks. retsplejelovens § 805. Bestemmelsen omfatter heller ikke klager over polititjenestemænds forhold uden for tjenesten.

Nævnet træder efter pkt. 16 kun i virksomhed, såfremt der indgives en klage. Om nævnets adgang til på egen hånd at iværksætte en undersøgelse henvises til pkt. 17.

Nævnets adgang til at undersøge klager rejser spørgsmål om denne ordnings forhold til ombudsmandens adgang til af egen drift at undersøge en klage og regeringens adgang til at anordne undersøgelse ved en kommissionsdomstol. Udvalget har ikke taget stilling til disse spørgsmål.

Til pkt. 16 a.

Hvis klagen er indgivet til nævnet, bør politimesteren (politidirektøren), mod hvem eller hvis personale klagen er rettet, straks underrettes om klagen. Hvis omvendt klagen er indgivet til politimesteren (politidirektøren), bør klagen straks fremsendes til nævnet.

Efter den hidtil fulgte praksis bliver mangfoldige små sager afgjort ved en samtale mellem en overordnet politimand og klageren. Herved kan fejltagelser og misforståelser opklares, eller klageren vil undertiden være tilfreds med blot at få luft for sin irritation. Det sker også, at klageren får medhold og modtager en beklagelse af det skete med tilsagn om, at forholdet vil blive påtalt, hvorefter han da frafalder klagen. En sådan adgang til jævnt og praktisk at bringe små gnidningsmomenter i forholdet mellem politi og borger ud af verden, bør bibeholdes. I sager, hvor klagen frafalder, bør den politimand, der modtager klagen, udfærdige et notat, hvoraf fremgår, at klageren er gjort bekendt med adgangen til at få klagen forelagt for nævnet. Efter stk. 2, 2. pkt., kan nævnet bestemme, at der alligevel skal indledes en undersøgelse efter pkt. 19.

Til pkt. 17.

Bestemmelsen modsvarer reglen i pkt. 16 om, at en undersøgelse iværksættes på grundlag af en indgivet klage. Såfremt der f. eks. offentligt er fremsat kritik mod bestemte politifolk, eller politiets virksomhed ved bestemte lejligheder kritiseres, uden at der indgives en klage, bør der være adgang for nævnet til at foranledige en undersøgelse iværksat. Undersøgelsen sker i overensstemmelse med reglerne i pkt. 19, og de bestemmelser, der gælder for undersøgelse af klager, finder tilsvarende anvendelse, jfr. navnlig pkt. 20—23.

Til pkt. 18.

Efter stk. 1 er der adgang for nævnet til at foretage en forberedende undersøgelse. En sådan undersøgelse kan efter pkt. 24, stk. 2, også indledes efter beslutning af nævnets formand efter forhandling med politimesteren (politidirektøren).

Efter stk. 2 er der i nogle situationer åbnet adgang for nævnet — eller i medfør af